

— Den samme ærede Rigsdagsmand har ligeledes fremhævet, at det var meget uheldigt, at §§ 102 og 3, som handle om Dplob, fastsætte Straf for dem, der ikke efterkomme Dvrighedens Befaling om, at skilles ad, idet det nemlig kan være muligt, at man kan være kommen tilstede aldeles uskyldigt og ikke har hørt den stillede Dpfordring. Det forekommer mig imidlertid, at der ikke vil kunne være Tvivl om, at Betingelsen for Anvendelsen af Straf her, som overhøret i alle Tilfælde, maa være, at der har været en bevidst Hensigt, et Forsøg tilstede. Naar det ikke udtrykkeligt er sagt, at Straffen anvendes for Uagtsomhed, er det den almindelige Betingelse, at Vedkommende forsætlig har villet gjøre noget Ondt, men det forstaaer sig selv, at hvis han ikke har hørt Dpfordringen, er der ingen Straffskyld tilstede, thi Forudsætningen mangler. Saaledes i ethvert enkelt Tilfælde at ville indsætte disse almindelige Forudsætninger, vilde føre til en urimelig Vidtløftighed og, langtfra, at gjøre Lovforslaget klarere, tværtimod gjøre det uklarer. Jeg forudsætter, at Enhver, der vil læse og anvende de Bestemmelser, som findes i de Capitler, der handle om Forbrydelser, bestandigt vil have i friskt Minde de i det første Capitel indeholdte Bestemmelser om de almindelige Regler for Strafs Anvendelighed. — Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem anførte, deels om Bestemmelserne angaaende Forbrydelser mod Religionen, deels om Bestemmelserne angaaende Fornærmelser imod Afsøde, idet han meente, at det kunde være ønskeligt heri at faae Forandringer, da man ellers kunde være udsat for, at enhver berettiget Kritik i saa Henseende vilde blive straffet, skal jeg gjøre opmærksom paa, at en forstandig Anvendelse af de paagjældende Bestemmelser, overeensstemmende med Ordene, maa fjerne enhver Frygt i saa Henseende. Det vil naturligviis være meget vanskeligt at trække Grændsen imellem, hvad der kan ansees for at være en berettiget skarp Kritik, hvad der er Ironiens og Satirens Vaaben, og hvad der ansees for uberettiget Haan og Spot, men man kan umuligt gaae videre end at sige, at det ene er tilladeligt, og det andet ikke. Her at ville inblade sig paa en Definition af, hvad der er Ironi og Satire, og hvad der er uberettiget Haan og

Spot, er umuligt; det maa i de enkelte Tilfælde overlades til Domstolene at afgjøre dette. — Naar jeg ikke vil imøbegaae de ved de enkelte Bestemmelser gjorte Bemærkninger, skal jeg endnu mindre følge de ærede Medlemmers Exempel, som have draget almindelige theoretiske, juridiske videnskabelige Betragtninger ind under denne Behandling. Jeg siger, her til de ærede Medlemmer for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) og Randers Amts 3die Valgkreds (Kampmann), med Hensyn til hvilken Sidste jeg imidlertid stylder at bemærke, at han erklærede, at han ikke vilde gjøre sine afvigende Anstuelser gjældende. Jeg treer ganske sikkert, at den Dpfattelse, de Herrer gjorde gjældende, ikke er rigtig, og jeg nærer ogsaa det bedste Haab, at det skal kunne lykkes mig ved privat Samtale med dem at bringe dem til at forlade den. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) med Hensyn til en enkelt Paragraph, nemlig § 45, sagde, at efter Paragraphens 1ste Deel vilde endog Den kunne blive straffet, der havde anskaffet sig Gift, ikke fordi det var hans Mening dermed strax at ville forgive Noget, men kun for at have det ved Haanden for det Tilfælde, at han skulde beslutte sig til at forgive en Anden, skal jeg, fordi dette synes at kunne tyde paa en Misforstaaelse, bemærke, at det ikke forholder sig saa. (Suel: Det har heller ikke været min Mening!) Det glæder mig, at det ikke har været det ærede Medlems Mening, men, som han sagde det, maatte det forstaaes saaledes. Ingen kan naturligviis straffes for Forsøg paa en Forbrydelse, uden at det kan paavises, at en bestemt fattet Beslutning har foreligget, og at der er blevet udføret en vis Virksomhed for at bringe Forsættet til Udførelse; men dette, at en Person kun tænker sig Muligheden af senere at kunne beslutte sig til en Forbrydelse, kan naturligviis ikke involvere noget Strafbart. Dette viser imidlertid, hvor varsom man skal være med at drage saadanne videnskabelige theoretiske Undersøgelser frem her i Salen. Naar det samme ærede Medlem bemærkede med Hensyn til § 40, at Lovforslaget her formeentlig skulde have fraveget den Regel, det iøvrigt havde sult, nemlig at afholde sig fra Begrebsbestem-